

Dr. Ilir Muharremi

Idemo dalje

Ovaj život je kao tkanje, odlučivanje i kontrola. Ja sam onaj isti, samo još iskreniji prema sebi i vama. Definitivno, ni malo, ne želim da se proveravam, kao i prvog dana, prapočetka, odlučuje instinkt. Slikar, pesnik, pisac, ako planira, ne liči, na dušu. Dušu ne možemo da kontrolišemo, ona nema pravila, stege. Apsolutno ne. Put, hodanje, da se stvori praznina.

Umetnost je treperenje upravljeno protiv svega. Umetnost ulazi, prodire svuda, čak i mrtve budi. Umetnost je gore, visoko, plavetnilo na nebu, ali nije monotona u dubini. Umetnost - nesvesna, nekad, jednom, svesna. Stara za postmodernu. Starost sprečava apsolutni vrisak za dominiranjem. Umetnost, budućnost. Ako se bavimo njome, ne postoji nikakva savršena formula. Relativno da - postoji. Jako dobro. Nastavlja se. Zašto da ne idem dalje? Malo pravila, ali šta ako bi bila ili je bila umetnost? Autodidaktična, bezvredna za obrazovane osobe. Ali niti su oni, niti smo mi Da Vinci, Mikelandelo, Rafaelo...Trebalo je da postoji i da bude neplanirana dubina. Zvuk boja, najniži od pamtiveka. Oni, koji će vas uvek ocenjivati. Ričard Vagner - genije; Prometej – otkriće; Šekspir-enigma pisane drame; da nastavimo: Niče - protivrečnost u svakom redu koji je napisao; nije isti kao na početku; Pikaso- lepota na početku - razočarenje na kraju; Van Gog - uvek bol; Modiljani-radost, kratak život.

Samo trenutak. Ali, gde su nestali oni koje smo pomenuli, ili da vlada, dominira, nad onima koji ne shvataju. Ili ih shvata, da bi ih veličao. Velikani su, uzvišeni, da bi živeli večno. Nimalo nisu predviđali dugovečnost. Njihova umetnost facinira devičansku lepotu poluostrva. Zašto da ja citiram ovu dubinu? Zašto da budem njen deo? Zašto da ja pričam o tome? Bolje da nisam nikada postojao,

da me nikada nije bilo. Ne bih nista osećao, niti bih čuo, slušao glasove. Bio bih ništa. Onaj koji je “ništa”, niti može da piše niti se spominje. Dakle, idemo dalje...ista voda nije uvek ista... Da pišem o Heraklitu, koji je otkrio... Zasto treba da pišem o njemu? Zašto da ga kritikujem? Programirani, možda nisu sposobni da biraju. Iskrenost lepo razvija svest, a svest guta sve. Topi osećanja, duša vodi, telo završava, oformljuje. Tako treba da bude. I, opet, iz početka. Zašto mora tako? Možda nije trebalo tako da bude... konflikt u svemu, u svakom dometu.. Protivim se svemu. One korake koji ostavljaju tragove, gazim, ispravljam, međutim oni ostavljaju tragove neokaljanosti, nevinosti. Pada sneg i ja ga gazim, utabavam. Bolest, zakleti neprijatelj, prezir protiv koga ne mogu da se borim, ni ja niti iko drugi. Bolest je pobednik koja nas čini robovima i neprijateljima, ali ona pobeđuje. Zašto od nas praviš lutalice? Nastavi, treba da nastaviš. I mi, moramo da se uverimo. To je igra sa nama. Baš je kao pozorište kome nedostaje iskrena publika. Publika koja na premijeri, aplauzom, izdavaju bolesnika. Ne znam zašto pišem. Ne znam zaštopevač tako lepo peva. Ne znam zašto pisac produbljuje vezu i sve više me privlači. Zašto je slikar tako pun kolorita, konceptualan?

Zašto Orhan Pamuk radi deset sati za samo pola strane? Zašto toliko puno radi, za malo? Možda je to- malo- ali dovoljno. Ono – mnogo- postaje rob koji se žrtvuje. Mozak je tu, da bi se koristio onoliko koliko je potrebno. Proverava disanjem, dahom... Idemo dalje- Ja, uopšte ništa ne planiram, ni jedno napisano slovo. Ne znam razlog zašto sam baš to napisao... Možda i nije potrebno to sve da radim. Kamišev « Stranac » je nastao u jednom dahu. Život, sebe, je vratio u ništavilo, nulu. Tu je on počeo. Majčin embrion, začetak. Ona pobeđuje, ona vodi... Od nje imamo genetsko nasleđe. Volimo je i volećemo je. Ne spaja nas samo kora, grana... mi smo ona.. Kompleks života, večitost- to je majka. Teškoće sa kojima se suočavamo, Sizifov posao, istovremeno dva bića. Svako treba da shvati. Ako ne shvatamo, ne možemo dalje da nastavimo. On tako nastavlja, ide dalje, sakati svet.. ali. Možda tako treba... neka bude tako- da tako treba da bude...krug koji se zatvara oko svega... Zadatak koji nema rešenja. Mi smo krivi.. Da smo bili krivi, na samom rođenju bi snosili krivicu. Pri rođenju smo svi čisti, bez krivice.. beli... Kažu da smo nesvesni. Stari smo, uvek smo svesni... Ne dolazimo iz absolutnog.. Kako starimo, postajemo čisti kao malo dete i takvi umiremo.. U tome je zadovoljstvo. Umetnici su oni koji treba da se bave ulepšavanjem, ispravljanjem i porukama. To se nastavlja. Ostavimo da sve teče svojim tokom... Dovoljno je da sve izvire iz dubine duše, nevine umetničke

duše. Tako treba da ugleda svetlost dana... Nesvesno... Umetnost i svest postoje. A ja, mislim na oboje. Ljudi se trude da produže svoj život što je više moguće. Ali, ne znaju da život ima svoju krunu, ona koja stoji i ima svoj kraj.

---

1. Rihard Vagner je bio kompozitor, teoretičar muzike, dirigent i eseista koji je imao uticaja u Nemackoj
2. Mikelandelo je bio slikar, skulptor, arhitekta i Italijanski pesnik. Bio je slikar, skulptor, arhitekta, ali i pisac: u stvari, on je pisao poeziju na običnim parćicama papira
3. Prometej (na Grckom- Prometheus, lat.- Prometheus) sin Titana i boginje Temide ili Klimene.
4. Pablo Pikaso je bio slikar, grafički dizajner i Španski vajar. Smatra se da je jedan od najvažnijih umetnika XX veka. Naslikao je više od 15.000 slika , crteža, grafika , plastika i keramike.
5. Orhan Pamuk je Turski pisac. Nobelovu nagradu za književnost je dobio 2006. godine.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>